

עפ"ת 51570/09/14 - אלבז עמיחי אלבז עמיחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

25 דצמבר 2014

עפ"ת 51570-09-14 אלבז עמיחי נ' מדינת ישראל

בפני כב' סגן הנשיא, ד"ר אברהם אברהם
מערערים אלבז עמיחי אלבז עמיחי
נגד מדינת ישראל
משיבים

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בנצרת (כב' השופטת מ' חליחל-דיאב) בתת"ע 4885-09-13

פסק דין

1. המערער הועמד לדין בבית המשפט קמא בגין נהיגה בשכרות, לאחר שבבדיקה שגרתית נמצא בבדיקת ינשוף ריכוז של 415 מ"ג לליטר אוויר. בעלי הדין הגיעו לידי הסדר טיעון, על פיו תוקן כתב האישום באופן שיוחסה למערער עבירה של נהיגה תחת השפעת משקה משכר (תקנה 36(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961). בגדרו של ההסדר הסכימו בעלי הדין, כי על המערער ייגזרו שלושה חדשי מאסר על תנאי לשלוש שנים, תשעה חדשי פסילה בפועל, בניכוי הפסילה המינהלית בת שלושים יום, שלושה חדשי פסילה על תנאי לשלוש שנים, וקנס בסך 500 ₪. בית המשפט קמא בחר לכבד את ההסדר, הרשיע את המערער בעבירה הנ"ל וגזר את דינו על פי שהוסכם בין בעלי הדין.
2. אף כי הדין הוכרע בגדרו של הסדר טיעון, הגיש המערער את ערעורו שלפניי, ובו הוא טוען, כי בחומר הראיה קיימים ליקויים רבים, והוא מעוניין כי משפטו יתקיים כהלכתו. הוא סבור, כי תקלות אלה שבחומר הראיה עשויות להביא לזיכויו. הוא טוען עוד, כי הסכים להסדר הטיעון לאחר שהופעל עליו לחץ, והטעיה שבאה מצד עורך דינו דאז. על כך הוא מוסיף, כי העונש שהושת עליו "מוגזם", ואיננו מתחשב בנסיבותיו האישיות.
3. המשיבה ביקשה לסלק את הערעור על הסף, כיוון שהוגש באיחור. לגופו של ערעור היא טענה, כי אין מקום לביטולו של ההליך דלמטה, לאחר שבעלי הדין הגיעו לכדי הסדר טיעון, והדין נגזר בגדרו. היא דוחה את הטענה לקיומם של הכשלים בחומר הראיה להם טוען המערער, ומכל מקום - כשלים אלה ואחרים שנטענו הובאו בחשבון בעת שהסכימה להמיר את העבירה המיוחסת למערער לעבירה קלה יותר. על אלה היא מוסיפה, כי העונש שנגזר אינו "מוגזם", כלשון המערער, מה גם שהדין נגזר לפי שהסכימו בעלי הדין.
4. נוכח טענותיו של המערער כנגד מייצגו דאז ביקשתי את תגובת עורך הדין (א' המר). בתגובתו מתאר עו"ד המר, כי המערער הינו קרוב משפחתו, וככזה הוא נתבקש לטפל בעניינו, מתוך התחשבות במצבו הכלכלי. הוא טוען, כי סבר שההסדר סביר, בהתחשב בפגמים הראייתיים שהבחין בהם. כיוון שאין הוא מתמחה בדיני תעבורה, בטרם המליץ למרשו על קבלת ההסדר הוא התייעץ (ככל הנראה עם מומחה לדיני תעבורה), ונמסר לו כי ההסדר סביר. בשולי

עמוד 1

הודעתו מוסר עו"ד המר, כי בדיעבד נסתבר לו, כי ההסדר איננו סביר, בשל קיומם של פגמים נוספים בחומר הראיה שמלכתחילה הוא לא עמד עליהם.

5. לאחר ששקלתי בטענות בעלי הדין באתי לכלל דיעה, כי דינו של הערעור דחיה. אלה טעמי:

6. כאמור, הרשעתו של המערער וגזר דינו ניתנו בגדרו של הסדר טיעון. מהודעתו של עו"ד המר לא עולה, כי הופעל עליו כל לחץ בטרם נתן האחרון את הסכמתו להסדר. כל שיש בפנינו, טעות (נטענת) של עורך הדין, לפיה ההסדר שהושג - איננו סביר, כך מסתבר לו בדיעבד. טענה זו אין בה כדי להצדיק ביטולו של פסק הדין על שני חלקיו, פסק דין הנסמך על הסדר טיעון, אליו הגיעו בעלי הדין כאשר המערער מיוצג בידי עורך דין. טענה לפיה עורך הדין איננו בקי בתחום בו ייצג את הנאשם לאו טענה היא, וכעניין שבמדיניות משפטית אין לקבלה דרך כלל, שאם תאמר כן, עשויה עבודתו של בית המשפט לתעבורה (ואולי כל בית משפט) לעמוד בפני תקלה חמורה (לטענה שמעלה נאשם על כשל בייצוג ראו למשל ע"פ 446/01 רודמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 25 (2002)).

7. דברים אלה יפים באופן מיוחד ככל הנוגע לטענות כנגד חומר הראיה ותקלות שנמצאו בו, כביכול. חזקה על עורך דין, המייצג נאשם, כי יבחן את חומר החקירה וישא ויתן עם התביעה על בסיס בחינתו זו. מכל מקום, טענות כגון אלה הנשמעות היום אין בידי ערכאת הערעור לבחון, ומבחינתה אין הן כי אם טענות בעלמא. על אלה אוסיף, כי מלכתחילה יוחסה למערער עבירה חמורה בהרבה מכפי זו שהסכימה התביעה להמירה, בעקבות הסדר הטיעון, ונראה כי הדבר נבע מטענותיו של המערער, מפי מייצגו הקודם, בדבר קיומם של כשלים אלה ואחרים בחומר הראיה.

8. דברים שאמרתי יפים גם ביחס לעונש שנגזר על המערער, עונש עליו הוסכם, כאמור, בין בעלי הדין, ולבית המשפט קמא לא היה כי אם לקבל את ההסדר, שנחזה בעיניו כסביר.

9. למעלה מן הדרוש ביקשתי לבחון אם העונש שהושת על המערער עומד בקנה המידה המתאים לעבירות מן הסוג בו עסקינן, בהתחשב בנסיבות האישיות של המערער. בפסקי הדין שהניחה לפניי המשיבה נגזרו על הנאשם עונשי פסילה הנעים בין מספר חדשים לבין שנתיים, וכולם במסגרת של הסדרי טיעון, שהביאו בחשבון כשלים בראיות, ומתוך התחשבות בנסיבותיו האישיות של הנאשם. כאשר אלה הם פני הדברים, הרי שעונש פסילה בפועל של תשעה חדשים (שלמעשה רק אליו מופנית הטענה לגזירת דין מופרזת) איננו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, אף אם נתחשב בכך, שעברו התעבורתי של המערער "איננו מכביד", כלשון הודעת הערעור.

10. סוף דבר, מכל הטעמים הללו הנני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ג' טבת תשע"ה, 25 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.